

Skatter, som er ideelle, og de tjener jo ogsaa et saare materielt og jordisk Behov, og der har Stempelskatten den ubestridelige Fordel, at den ikke er en meget tyngende Skat, det kan man ikke sige; i den almindelige Stempelafgiftslov er den budgetteret til 22—23—24 Mill. Kr., og efter mit Forslag er den budgetteret til at give 1½ Mill. Kr. mere, og da Børs-skatten vil give 2 Mill. Kr., kommer vi op til 27½ Mill. Kr., og det vil ikke være muligt at undvære denne Indtægt, jeg har i alt Fald ikke ment at kunne paavise andre Skatteobjekter, der bedre og lettere kunde bære en Skat af denne Størrelse.

Man har klaget over Vekselstempelets Højde. Jeg maa gentage, at naar jeg har fordoblet det, man kunde kalde de specielle Stempelsatser, er det af en ganske bestemt og, synes jeg, meget god Grund, nemlig at disse Satser staaar ganske uforandrede fra 1911, da Pengenes Værdi var en helt anden end nu. Naar vi derfor fordobler dem, fører vi dem i Virkeligheden kun à jour — for at bruge et Yndlingsudtryk fra Toldlovens Behandling — og giver dem den Størrelse, man egentlig havde tænkt sig i 1911. Særlig har man, som sagt, klaget over Vekselstempelet og ment, det skulde være en ganske uforholdsmæssig Byrde, der blev lagt paa de stakkels Mennesker, som i Øjeblikket af Nød og Trang maa udstede Veksler. Den Opfattelse af Vekselsens Natur vil jeg ikke underskrive, det er heldigvis ikke den normale Brug af Vekselen her i Landet, at det er nødstedte Skyldnere, der hjælper sig ved at udstede Veksler; det er heldigvis en Undtagelse, og det bør være en Undtagelse; den normale og ganske almindelige Brug af Veksler finder Sted i den egentlige Handelsomsætning, hvor der slet ikke er Tale om nødstedte Mennesker, men om almindeligt Forretningssamkvem, og at det der skulde være for stor en Byrde at forlange 50 Ø. for korte Veksler uden Hensyn til, hvor stort Beløb Vekselen lyder paa, og at det skulde være uforholdsmæssigt for lange Veksler at forlange 50 Ø. for hver 500 Kr., kan jeg ikke indrømme.

Med disse Ord skal jeg endnu en Gang takke for den velvillige Modtagelse, Lovforslagene har faaet, og udtale Haabet om en frugtbringende Forhandling om dem i Udvalget.

Mads Larsen: Jeg ønsker at gøre et Par Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede

Medlem Hr. Martin Hansen. Hr. Martin Hansen nævnte, at mit Partis Ordfører (Niels Frederiksen) i Gaar havde udtalt, at det Lovforslag om Grundskyld, som her er fremsat, var en Finger, der blev rakt det radikale Venstre. Dette vilde det ærede Medlem Hr. Martin Hansen ikke gaa ind paa, idet han udtalte, at det var en Virkeliggørelse af Venstres Program. Jeg tror nu alligevel ikke, det ærede Medlem har Ret. Ingen, der kender de historiske Forhold i denne Sag, vil kunne bestride, at det har været det radikale Venstre, der fra første Begyndelse som politisk Parti har rejst Spørgsmaalet om Indførelse af Grundskyld saavel til Stat som til Kommune. Allerede saa tidlig som 1905, da vi skrev vort Odense-Program, satte vi netop dette ind: „Ejendomsskylden omdannes under Hensyntagen til Principperne for en Grundværdibeskatning“, og der blev føjet til: „Naar offentlige Foranstaltninger medfører en Stigning af Grundværdien, sikres der Kommune og Stat Andel i Værdistigningen.“ Nu er det rigtigt, at Partiet Venstre i 1909 optog en stillfærdig Bemærkning i Retning af Interesse for Grundskyld, og at dette senere blev forstærket i Partiets Programudtalelse af 1916, som den højtærede Finansminister talte om. Jeg vil imidlertid gøre opmærksom paa, hvorledes Sagen har været behandlet her i Rigsdagen, thi dette viser bedst, hvem der foruden den rent teoretiske Interesse har haft praktisk Interesse for hele denne Sag. Det var det første radikale Ministerium, der i 1910 fik gennemført Lovforslaget om en Prøvevurdering, jeg tror ikke, det vilde være lykkedes, hvis det ikke havde været en Regering, der havde ført dette Forslag frem, thi jeg husker meget nøje, at der var overmaade stor Betænkelighed fra de andre Partiers Side, ikke mindst fra Venstres Side, ved at gaa med til en Gennemførelse af denne Prøvevurdering, denne særlige Vurdering af Grundene paa visse Steder i Landet, altsaa denne første Paabegyndelse af at skaffe Materiale til Veje til Bedømmelse af, hvad den nøgne Jord i Land og By var værd. Jeg minder om, at det var det afgaaede Ministerium Zahle, hvis Finansminister i 1916 under Forhandlingerne om Ejendoms-skyldloven fik indført en Bestemmelse om, at der maatte foretages en særlig Vurdering af Jorden, og ogsaa overfor dette Forhold var Venstre særdeles betænkeligt, meget lidet villigt til at gaa med til, at saadant maatte foretages. Dette viser med andre Ord, at hvis der havde været en saadan Kærlighed, har den været meget kølig og